

Автор: Литвиненко Артем, 9 років, «Зірочка Лума і світло, яке не згасло»(казка), ОЗ «Болградська гімназія ім. Г. С. Раковського», керівник ВарімеЗ Катерина Іванівна, Одеська обл.

Улюблені предмети: математика, інформатика, Я досліджую світ

Інтереси, позашкільна творча робота: я захоплююсь інформатикою, логічними математичними завданнями, цікавлюсь технологіями і космічними таємницями, активно займаюсь вільною боротьбою.

Опис роботи: Казка «Маленька зірочка Лума» розповідає про зірочку, яка світила не так яскраво, як інші, боялася, що не зможе бути яскравою, і через це вважала себе непотрібною. Проте згодом вона зрозуміла, що її світло має особливе значення: щовечора вона освітлювала небо для дітей, які були самотніми, даруючи їм спокій і відчуття безпеки. Ідея створення казки виникла з роздумів про те, що не все в житті вимірюється яскравістю чи силою. Я хотів показати, що навіть той, хто здається слабшим або непомітним, може бути дуже важливим для інших.

Творчий процес роботи був захопливим і цікавим. Спочатку я придумав головну героїню — зірочку Луму, її характер і почуття. Потім поступово вибудовував сюжет. Під час роботи я уявляв нічне небо, зорі та свої дитячі сни.

Добір матеріалу та інформації відбувався через власні спостереження, фантазію та знання про космос, отримані з книжок, уроків і пізнавальних відео. Я поєднав реальні уявлення про зорі з казковими елементами, наділяючи їх емоціями та здатністю співчувати.

Узагальнити все це мені допоміг мій керівник Катерина Іванівна ВарімеЗ.

Стислий виклад суті і змісту представленої роботи: Захоплення космосом виражене через опис нічного неба, зірок, їхнього світла та таємничості Всесвіту. Космос у казці постає не холодним і далеким, а теплим і добрим, таким, що піклується про людей, особливо про дітей.

Ця казка вчить вірити в себе, бачити власну унікальність і розуміти, що навіть маленьке світло може зробити світ кращим.

Під час створення цієї казки я намагався проявити свою фантазію та уяву, навчився придумувати героїв, цікавий сюжет і передавати почуття персонажів словами.

Завдяки цій роботі у мене розвивалися творче мислення, зв'язне мовлення та любов до читання й письма. Також навчився висловлювати свої думки, розуміти почуття інших і вірити у власні сили. Робота сприяла розвитку інтересу до космосу та бажанню дізнаватися більше про навколишній світ.

Катерина VARIMEZ

I етап Всеукраїнського колоквиуму «КОСМОС І МИ» Номінація «Література. Журналістика»

Казка

Зірочка Лума і світло, яке не згасло

Високо-високо над Землею, там, де ніч ніколи не буває страшною, розкинувся великий Космос. У ньому планети повільно пливли, немов човники, а зорі тихо перемовлялися між собою, підморгуючи одна одній.

Серед них жила маленька зірочка на ім'я Лума. Вона не була найяскравішою. Її світло не різало очі й не сяяло здалеку. Воно було теплим і м'яким — таким, як світло нічника біля дитячого ліжка. Іноді Лума чула, як інші зірки захоплено говорять про далекі подорожі та великі справи, і тоді її промінчики сумно тьмяніли.

— Мабуть, я надто маленька, — тихо думала вона. — Хто помітить моє світло серед такого великого неба?

Та кожної ночі Лума дивилася вниз, на далекі вогники Землі, і їй дуже хотілося бути корисною. Хоч трішечки.

Одного разу поруч із нею пролетів супутник Пік. Він завжди поспішав і тихенько дзижчав, рахуючи час та орбіти. Але цього разу він зупинився — і Лума одразу зрозуміла: щось сталося.

— Лумо... — сказав Пік не так весело, як завжди. — На Темній Орбіті згасло світло. Там зараз холодно і страшно. Кораблі не знають, куди летіти.

Лума відчула, як її світло тремтить. Їй було лячно. Космос здавався безмежним, а вона — такою маленькою. Та всередині з'явилося інше відчуття — тихе, але вперте.

— Я не знаю, чи зможу, — сказала вона чесно. — Але я не можу залишитися осторонь. Ходімо.

Вони рушили разом. Чим далі летіли, тим темніше ставало навколо. Космічний холод обіймав їх, мов крижаний туман, а десь удалині глухо постукували астероїди.

Щоб не злякатися остаточно, Пік запропонував заспівати. І в тиші Космосу народилася маленька пісенька:

Світло тремтить — не згаса,

Навіть коли темна ніч.

Якщо ти добрий і сміливий —

Знайдеш дорогу крізь тиш...

Від цих слів Лумі стало тепліше.

Незабаром вони зустріли інопланетянина Зізі з Планети Бульбашок. Він був схожий на сяючу краплинку і сміявся так, ніби вмів проганяти сум.

— Сміливість видно одразу, — сказав Зізі й подарував їм яскраву кулю. — Вона світить тоді, коли віриш у себе.

Коли ж друзі дісталися Темної Орбіти, Лума завмерла. Тут не було майже нічого — лише густий космічний туман, у якому губилося світло й надія. Здавалося, що темрява шепоче: «*Ти не зможеш!*».

Лума заплющила очі. Вона згадала свої мрії, погляд на Землі знизу, теплі ночі й тихе бажання бути потрібною. І засяяла... Не різко. Не гучно. А щиро.

Її світло потекло в темряву, мов тепла річка. Туман повільно розступався. Одна за одною спалахували інші зірки — вони бачили Луму й згадували, що теж можуть світити. Небо наповнилося саявом.

Коли Лума повернулася додому, вона вже не думала про те, велика вона чи маленька. Вона просто світила.

І тепер щоночі, коли дитина дивиться на зоряне небо й відчувається трохи самотньо, Лума світить саме для неї. Бо **справжнє світло живе всередині!**

